

θειαν! βοήθειαν! μὴ φοβεῖσαι πλέον διὰ τὴν Ἀρτέμιδα. Ἐφόνευσα τὸν Μονσορώ!

Ἦλπιζεν, ὅτι ὁ Σαῖν-Λὺκ ἔμενε κεκρυμμένος εἰς τὰ περίξ καὶ ὅτι ἤθελε σπεύσει εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς εἰδήσεως.

— Ἄ! ὁ Μονσορώ ἐφονεύθη; εἶπεν ἑτέρα φωνή.

— Ναί.

— Καλὰ.

Ὁ Βουσύ εἶδε δύο προσωπιδοφόρους ἄνδρας ὑπὸ τὰ δένδρα.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Βουσύ, κύριοι, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, βοηθήσατε ἕνα δυστυχῆ εὐπατρίδην, ὅστις δύναται εἰσεῖναι νὰ σωθῇ, ἂν τον βοηθήσητε.

— Τί φρονεῖτε, ἐξοχώτατε; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ ἕτερος τῶν ἀγνώστων.

— Ἄφρων! εἶπεν ὁ ἕτερος.

— Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ, τοῦ ὁποίου ἡ ὀξύτης τῶν αἰσθήσεων εἶχε μεγάλως αὐξήσῃ, ἕνεκα τῆς ἀπελπιστικῆς θέσεώς του, ἐξοχώτατε, σώσατέ με καὶ θέλω σὰς συγχωρήσει τὴν προδοσίαν σας κατ' ἐμοῦ.

— Ἀκούεις; εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν προσωπιδοφώρων.

— Τί διατάσσετε;

— Νὰ τον ἀπαλλάξῃς.

Προσέθηκε δὲ μετὰ γέλωτος:

— Τῶν παθημάτων του...

Ὁ Βουσύ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς φωνῆς, ἥτις ἐτόλμα νὰ λαλῇ σκωπτικῶς ἐν τοιαύτῃ ὑπερτάτῃ στιγμή.

— ὦ! ἀπωλέσθην, ἐψιθύρισε.

Τῷ ὄντι δὲ ταυτοχρόνως ὁ σωλὴν τυφεκίου ἐτέθη ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἐξεπυροκρότησεν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Βουσύ ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ αἱ χεῖρές του ἐτεντώθησαν.

— Δολοφόνε! εἶπεν, ἔσο κατηραμένος.

Ἐξέπνευσε δὲ προφέρων τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος.

Αἱ σταγόνες τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἔπесαν ἐπὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐκάλουν ἐξοχώτατον.

— Ἀπέθανεν; ἐκράχυσαν πολλοὶ ἄνδρες, αἵτινες εἶχον καταρρίψει τὴν θύραν καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ παραθύρου.

— Ναί, ἐφώνησεν ὁ Αὐριλὺ· πλὴν φύγετε! σκέφθητε, ὅτι ὁ δούξ δ' Ἀνζέου ἦτο ὁ φίλος καὶ προστάτης τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ.

Οἱ ἄνδρες ἐγένοντο ἄφαντοι.

Ὁ δούξ ἤκουσε τὸν κρότον τῶν βημάτων αὐτῶν ἀπομακρυνόμενον καὶ ἐκλείποντα.

— Τώρα, Αὐριλὺ, εἶπεν ὁ ἕτερος προσωπιδοφόρος, ὕπαγε εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ρίψον μοι ἐκ τοῦ παραθύρου τὸ πτώμα τοῦ Μονσορώ.

Ὁ Αὐριλὺ ἀνῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, μεταξὺ δὲ τοῦ πλήθους τῶν πτωμάτων, ἀνεγνώρισε τὸ πτώμα τοῦ Μονσορώ, λαβὼν δ' αὐτὸ ἐπὶ τῶν νώτων, τὸ ἔρριψεν ἐκ τοῦ παραθύρου, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ συντρόφου του. Τὸ πτώμα, πίπτον, ἐκλήιδωσεν ἐπίσης διὰ τοῦ αἵματός του τὰ ἐνδύματα τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζέου.

Ὁ Φραγκίσκος ἠρεύνησεν ὑπὸ τὸν ἑπεν-

δύτην τοῦ ἀρχικυνηγοῦ καὶ ἐξήγαγε τὸ διὰ τῆς βασιλικῆς χειρὸς του ὑπογεγραμμένον ἔγγραφον τῆς συμμαχίας.

— Τοῦτο, ἐζήτουν, εἶπε· δὲν ἔχομεν πλέον ἐνταῦθα ἀσχολίαν.

— Καὶ ἡ Ἀρτεμις! ἠρώτησεν ὁ Αὐριλὺ ἐκ τοῦ παραθύρου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν ἐρῶμαι πλέον αὐτῆς, ἀφοῦ δὲ δὲν ἀνεγνώρισεν ἡμᾶς, λύσον τὰ δεσμά της, λύσον καὶ τὰ δεσμά τοῦ Σαῖν-Λὺκ καὶ ἄς ὑπάγωσιν ἀμφοτέρω ὅπου ἂν θέλωσιν.

Ὁ Αὐριλὺ ἐγένετο ἄφαντος.

— Δὲν θὰ γίνω οὔτε τώρα βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, εἶπεν ὁ δούξ σχίζων τὸ ἔγγραφον, ἀλλ' οὔτε τώρα θ' ἀποκεφαλίσθῃ ὡς ἐνοχος ἐσχάτης προδοσίας.

ΠΣ'

Πῶς ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος εὐρέθη εἴπερ ποτε μεταξὺ τῆς ἀγχόνης καὶ τῆς ἡγουμενίας.

Τὸ γεγονός τῆς συνωμοσίας ὑπῆρξε μέγχοι τέλους κωμωδία· οὐδ' οἱ τοποθετημένοι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ τούτου τῶν μηχανορραφῶν Ἐλβετοί, οὐδ' οἱ τεταγμένοι εἰς τὰς πηγὰς αὐτοῦ Γάλλοι φρουροί, οἵτινες εἶχον ρίψει τὰ δίκτυα πρὸς ἄγραν τῶν χονδρῶν συνωμοτῶν, ἡδυνήθησαν κἂν ν' ἀγρεύσωσιν ἐλάχιστόν τι ἰχθύδιον.

Πάντες οἱ συνωμόται διῆλθον διὰ τῆς ἐξόδου τοῦ ὑπογείου.

Οἱ πολιορκοῦντες, λοιπόν, τὴν Μονὴν οὐδένα εἶδον ἐξερχόμενον αὐτῆς, ἕνεκα δὲ τούτου, συντριβείσης τῆς θύρας, ὁ Κριλλίων ἐπὶ κεφαλῇς τριακοντάδος ἀνδρῶν εἰσῆλασε μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ μοναστήριον.

Σιγὴ θανάτου ἐπεκράτει εἰς τὸ εὐρύχωρον καὶ μελαγχολικὸν κτίριον.

Ὁ Κριλλίων, ὡς ἐμπειροπόλεμος ἀνὴρ, προὔτιμα τὸν θόρυβον, διότι ἐφοβεῖτο ἐνεδραν.

Πλὴν μάτην προσελήφθησαν λαμπαδηφόροι, ἡνέφχθησαν αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα καὶ ἀνηρευνήθη ἡ κρύπτη, διότι τὰ πάντα ἦσαν ἔρημα.

Δμλ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν κατ' αὐτὰς ἐκτελουμένων θανατικῶν ποινῶν δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἀφήγησιν, ἐρανισθέντες αὐτὴν ἐκ τῶν *Ἐπιστημονικῶν Περιέρων* τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ L. de Beaumont. Ἐν αὐτῇ θὰ ἴδωσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐκτυλισσόμενον παράδοξον φαινόμενον, ὅπερ, καίτοι νῦν στερούμενον πιθανότητος, θέλει γνωρίσει αὐτοῖς τὰς προσπάθειάς καὶ τὰ πειράματα, ἅτινα ἄλλοτε ἐξετέλεσαν ἐπιστήμονες, φρονούντες ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀνακτήσῃ τὴν ζωὴν ὁ καρτομηθεὶς, ἂν τάχιστα ἐφρημόζετο ἡ ἀποκοπείσα κεφαλὴ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ.

Σ. τ. Δ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΡΑ

Ο ΚΑΡΑΤΟΜΗΘΕΙΣ ΑΝΑΖΗ

[Ἐκ τῶν τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ L. DE BEAUMONT.]

Ὅ,τι εἶδον καὶ ἤκουσα συνταράσσει τὰς φρένας μου· ἐν τούτοις δὲν ὤνειρεύθην. Ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, μεταξὺ συνήθων μοι πραγ-

μάτων, ἐνώπιον ἐξόχου ἱατροῦ τοῦ Νέου Κόσμου, εἶδον καὶ ἔψαυσα τὸ ἄπνουν σῶμα κακούργου καρτομηθέντος πρὸ δύο ἐτῶν!

Κραυγάζατε ὅσον θέλετε ὅτι ἦν ἀπάτη. Εἶδον!

Ἐντρομος, ἀλλ' ἐνδοιάζων ἔτι, περιήγαγον τὸν δάκτυλόν μου ἐπὶ τοῦ ἀποτμηθέντος, εἶτα δὲ τῷ θώρακι ἐνωθέντος τραχήλου τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τοῦ ἀναζήσαντος μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμόν. Λευκὴ σαρκώδης ἐξόγκωσις ἐπὶ τοῦ μελάγχρου αὐτοῦ τραχήλου, καταφανὴς καὶ εὐθεῖα αὐλαξ ἐπὶ τοῦ ἀυχένος, οὐλὴ ἐντελὴς κυκλικὴ δεικνύουσα ἀναμφιβόλως τὰ ἴχνη τῆς φοβερᾶς μαχαίρας. Οὐδέν, ἄλλως τε, τραῦμα ἡδύνατο νὰ ἐπενέγκῃ τὰς ὀργανικὰς ἀλλοιώσεις, ἃς ἰδίους ὄμμασιν εἶδον. Ἡ ἐπιστήμη ἄρα γε δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ θαῦμα τοῦτο; ὁ ἱατρός Ceballos, τέλος, δὲν εἶναι φίλος μου; Καὶ τίς λοιπὸν θὰ ἐτόλμα νὰ διαμαρτυρηθῇ ἢ καὶ ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτε εἶπε: «Βεβαίω!».

Ἡ κλινικὴ τοῦ ἐξόχου Ἀμερικανοῦ ἱατροῦ κεῖται εἰς Βωζιράρ, πλησιέστατα τῶν ἐχυρωμάτων, μεταξὺ τῆς πύλης τοῦ Ἰσοῦ καὶ τοῦ σταθμοῦ τῆς Grenelle-Ceinture. Οἰκία κοινὴ, ἄνευ ῥυθμοῦ, μετὰ μικροῦ κηπαρίου καὶ πῆδακος. Εἰς τὸ ἰσόγειον εὗρηται τὸ δωμάτιον τῶν ἱατρικῶν ἐπισκέψεων, παρὰ δὲ τοῦτο ἡ αἵθουσα τῶν πειραμάτων καὶ τὸ ἐργαστήριον· πάντα ταῦτα ἐν ἀπλότῃ, ἀνεπιτηδεύτῃ, ἄνευ καλλωπισμοῦ· ἀληθὲς τέμενος ἐρευνητοῦ.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ὁ Ceballos ἀνεχώρησεν ἐκ Λίμας, ἐνθα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐγένετο σεβαστόν, ἵνα ἐγκατασταθῇ εἰς Παρίσιους, ἐνθα μόλις εἶναι γνωστός, τινὲς δὲ τὸν θεωροῦσιν ὡς παράφρονα. Φεύγων τὸν θόρυβον καὶ τὰς ἐπιδειξίς, ζῇ σχεδὸν ἄγνωστος ἐν τῷ προαστείῳ τούτῳ, ἐργαζόμενος ὡς ὁ Papin, καὶ ὁ Palissy, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ἀνθρωπότητος, ἥτις διέρχεται νῦν πλησίον τοῦ ἀδιάφορου, καὶ ἥτις αὐριον θὰ τῷ ἐγείρῃ ἀνδριάντα. Ἐκεῖ ἀνεκάλυψα τὸν μετριόφρονα τοῦτον.

Θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἄρα γε ὅτι κατέστησα τὸ ὄνομά του πασίγνωστον, καὶ ἀπεκάλυψα τὸ μυστήριον τῶν καταπληκτικῶν αὐτοῦ ἀνακαλύψεων!

Πρωτὰν τινὰ λαμβάνω τὸ ἐπόμενον γραμματίον:

«Ὁ Pablo, ὁ κακούργος, περὶ οὗ τοσάκις ὠμίλησα ὑμῖν ἀφίκετο εἰς Παρίσιους. Ἐτελεύτησε παρ' ἐμοῦ. Ἐλθετε ταχέως καὶ θέλετε πεισθῇ!».

Ceballos

Μετὰ μίαν ὥραν ἤμην εἰς Βωζιράρ.

— Ποῦ εἶναι λοιπόν ὁ ζῶν ἀποκεφαλίσθεις;

— Δὲν ὀμιλεῖ πλέον, ἀλλὰ θὰ τὸν ἴδωτε! Μόλις ἀπεβιβάσθη εἰς Ἀβρὴν προσεβλήθη ὑπὸ μνηνιγγίτιδος καὶ τὸν ἐδέχθη θνήσκοντα. Ὁ πλοῦς, οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης προσελθόντες νευρικοὶ κλονισμοί, τίς οἶδε; . . . Τέλος εἶν' ἐκεῖ. Ἡ προφορικὴ αὐτοῦ μαρτυρία εἶναι περιττή, ἢ αὐτοψία, ἢ ὁμοῦ θὰ ἐκτελέσωμεν θὰ ὀμιλήσῃ